





# **POWER OF ROCK**

**DANNY KEGEL**

# Power of Rock

Danny Kegel

Ad Benard

Copyright © 2020 Ad Benard en Danny Kegel

Omslagontwerp: Bas Tiemes

Meer informatie [www.dannykegel.nl](http://www.dannykegel.nl)

Niks uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Ad Benard en Danny Kegel.

*“So go on and play, and if you make a mistake, make it loud so you won’t make it next time”*

Art Blakey



Dit boek wil ik opdragen aan Carlos Condoori †

Ter nagedachtenis aan mijn vrienden die 'binnen' overleden zijn:

*Miami, Goran, Dimitri, Viego, Kieke,  
Medelien, Martijn, Robert en Jan*





# Inhoud

Leven voor de muziek

Donkere wolken

Vakantie in Peru

Naar het vliegveld

In de cel

Gevangenis Sarita Colonia

Gevangenis E.P. Nuevo Imperial

Gevangenis E.P. Piedras Gordas

Tweestrijd

Werken aan mezelf

Vrijlating

Naar huis



# Voorwoord

Peter Faber

Dit boek leest als een trein. Geen literair geneuzel, maar een keihard reisverslag. Hoe je door drugsgebruik en wens voor snel geld je toekomst en talent kunt verknallen. Danny laat je ontdekken en doorleven hoe hij de horror van tien jaar cel in Peru heeft overleefd. Sterker nog, zijn verhaal is inspiratie voor iedereen. Gevangene, heilig boontje of verliezer.

Hoe kun je de vuurproef doorstaan.  
En, hoe kun je de omslag maken van vernietigende energie naar creatieve energie.

Danny Kegel laat zien hoe hij in deze helletocht met zijn unieke talenten, als muzikant, songwriter en bovenal als mens de overwinning heeft behaald. Een overwinning op Danny zelf. Ik ben trots dat hij zijn ervaringen nu ook inzet op scholen om de jeugd, onze toekomst, de juiste keuzes te laten maken ...

Bedankt Topper!



## Ga toch drummen joh ...

Als ik drum ben ik in mijn element. Kan ik vliegen. Ben ik zo vrij als een vogel aan de hemel en zo licht als de wolken. Sta ik volledig open voor interactie met mijn medemuzikanten. Maar goed drummen, hoe leuk ook, is niet de oplossing voor alles.

Ik kan maar één ding tegelijk en één ding goed en dat is drummen. Maar zonder een stevige basis kan je niks. Als je die uit het oog verliest, kan je alles kwijtraken en in een diep dal terechtkomen. En dat gebeurde met mij...

Ik maakte één foutje, een foutje dat tien jaar duurde, dat ingrijpend mijn leven veranderde. Dat was best lang.

Danny Kegel



# Een absolute gebeurtenis

Jorge Chavez International Airport, Lima, Peru donderdag 21 juni 2006: Ik zit in de taxi onderweg naar het vliegveld in Lima. Met een tas vol met coke vlieg ik straks naar Nederland. Ik zie eruit als een westerse toerist die terugkeert van een vakantie in Peru. We arriveren bij het vliegveld Jorge Chavez International Airport. Mijn taxichauffeur geeft mij m'n sporttas met coke. De chauffeur rijdt weg en ik loop de vertrekhal binnen. In mijn ooghoek zie ik links van mij een agent met een hond. Ik loop door naar de bagagescan. Mijn tas komt er probleemloos doorheen. Dan naar de incheckbalie. Er staat één persoon voor mij te wachten. Dan ben ik aan de beurt. Ik zet mijn tas op de transportband en geef mijn ticket en mijn paspoort. Mijn tas weegt tweeëntwintig kilo, twee kilo teveel. De dame achter de balie houdt mijn tas omhoog en geeft een knik naar de man met de hond. De hond ruikt in mijn tas en gaat zitten.

Ik ben er gloeiend bij! Een seconde overweeg ik om te vluchten, maar ik blijf staan. Ik word door twee bewakers meegenomen naar een aparte ruimte. Daar zit een vrouw met haar dochter. Even later worden twee bekenden van mij binnengebracht...





## HOOFDSTUK 1

# Leven voor de muziek

Mijn vader heeft een bloemenzaak en is voorzitter van een paradeband voor de fanfare. Hij speelt trompet en heeft pas zijn eigen drumband opgericht, maar er is niet zo veel geld, dus hij geeft bij ons thuis les. Het is niet zo'n grote club. Af en toe zijn er bij ons thuis wel twintig mensen muziek aan het maken. Mijn moeder geeft fluitles, piccolo en dwarsfluit. Al die instrumenten staan bij ons in het berghok; sousafoons, trombones, trompetten, trommels, alles. Ik vind al die muziek en vooral die trommels prachtig.

Vandaag ben ik lekker aan het spelen met mijn autootjes. Mijn vader geeft les in de huiskamer. Na de les blijft zo'n oude diepe kasteeltrommel nog even staan. Ik ben een heel klein mannetje van drie, dus zo'n trommel is een stuk hoger dan ikzelf. Ik ben betoverd door die enorme trommel en ik word er als vanzelf naartoe getrokken. In een hoek van de kamer vind ik een paar drumstokken. Ik loop naar de trommel. Als ik die drumstokken boven mijn hoofd houd, kan ik misschien het vel van de trommel bereiken. Het lukt me. Ik sla erop. Bam! Bam! Bam! Het mooie diepe geluid vult de kamer en mijn hart. Op dat moment begint mijn liefde voor het drummen.

Ik ontdek dat ik niet alleen van drummen hou, maar ik heb ook talent voor muziek. Op mijn derde ziet iedereen al dat ik gevoel voor ritme heb. Vanaf mijn zevende doe ik al concerten en vanaf mijn achtste speel ik regelmatig in het buitenland. Andere kinderen liggen na Sesamstraat in bed, maar ik zit in de kroeg tot één uur met muzikanten van veertig tot zeventig jaar oud. Een heel ander leven. Ik leef heel snel en met de dag. Dat heeft invloed op hoe ik mij als kind ontwikkel. Ik voel me vrij en mijn talent geeft mij zelfvertrouwen.

Als ik drum ben ik in mijn element, kan ik vliegen, ben ik zo vrij als een vogel en zo licht als de wolken. Ik sta ik volledig open voor interactie met andere muzikanten. Op die leeftijd ben ik net een spons en ga ik steeds beter spelen. Ik krijg veel erkenning van het publiek. En zeg nou eerlijk, wat is er mooier dan een klein ventje dat met die grote *jazzcats* meespeelt? Het heeft ook een keerzijde, want ik kan al die aandacht en vrijheid helemaal niet aan. Overal waar ik kom, krijg ik applaus. Dat gaat zelfs zover dat ik denk dat het erbij hoort. Zonder mijn drumstel voel ik mij onzeker. Als ik bijvoorbeeld op een verjaardag kom en mensen beginnen niet te klappen, dan denk ik dat mensen me niet aardig vinden. Dat soort rare kronkels vormen zich in mijn hoofd.

### ***Energieën***

Ik ben een sociale jongen, maar ik voel me altijd anders dan anderen. Omdat mijn vader met z'n drumband overal naartoe gaat, moet ik mee, en ik vermaak me dan prima. Ik speel soms met mijn buurjongens en zit op voetbal, maar door onze manier van leven is er niet veel tijd voor vriendjes. Op school ben ik een grappenmaker, een drukke aanwezige entertainer. Ik ben een baasje. Als je bij mij in de klas zit wordt er niemand gepest, daar zorg ik wel voor. Ik kan goed leren dus ik verveel me snel. Ik wil altijd de aandacht hebben en maak iedereen aan het lachen. Maar er zit geen rem op en soms heb ik zoveel te vertellen dat er geen les meer te geven is. 's Nachts ben ik net zo druk als overdag. Ik leef gewoon door. Soms heb ik nachtmerries, maar ik weet niet waarover.

Mijn ouders lukt het niet om mij wakker te maken wanneer ik midden in een nachtmerrie zit. Ze proberen van alles, ze schudden me door elkaar of ze zetten me onder de koude douche. Maar het lukt ze niet. Dat is heel beangstigend, voor mijzelf, maar ook voor mijn ouders.

Ik ben zeven jaar oud en ik heb een dartbord en een zweep. Er zitten pijltjes in het dartbord met papiertjes erin. Ik wil met mijn zweep die papiertjes uit die pijltjes slaan. Dat lukt mij niet in het begin. En dan focus ik mij net zo lang tot het wel lukt. Dan zeg ik: 'God, als u dan werkelijk bestaat, dan sla ik die papiertjes eraf.' Het lukt me en daarna nog een keer. Dat verbaast mij. Daarna lukt het niet meer. Want dan ben ik weer afgeleid, of ik heb er geen vertrouwen meer in. Soms is het net of ik een seintje of een teken krijg. Op een dag is m'n vader aan het werk en mijn moeder in de keuken. Ik ben alleen in de kamer met mijn zusje. Zij is twee jaar en heeft lang haar. Ze loopt langs een kaars en haar lange haren vliegen plotseling in brand. Ik schrik me natuurlijk rot. Op de een of andere manier weet ik wat ik moet doen. Ik ren naar haar toe en met mijn blote handen maak ik het vuur uit. Het haar stinkt, maar haar gezicht is gelukkig niet verbrand.

Vandaag ga ik met mijn vader naar de bloemenveiling. Als die grote karren met bloemen leeg zijn, zet het personeel ze in grote rijen tegen elkaar op een transportband en die lege karren worden ergens heen gereden. Mijn vader heeft een kopersnummer bij de veiling en zijn bloemen staan altijd op kar nummer 102. De karren, die op deze transportband tegen elkaar staan, zijn leeg en ik heb ze een beetje uit elkaar geduwd, zodat ik ertussen kan staan. Ik zie allemaal papiertjes en ik ga voor mijn vader nummertje 102 zoeken. 'Ik wil papa natuurlijk helpen.' Dan komt er ineens in volle vaart een truck aan die een hele serie van die lege karretjes over die transportband tegen de andere lege karren aan gaat rijden, waar ik nog tussen sta. Achter mij staan een man en een vrouw. Die vrouw ziet het gebeuren en grijpt vertwijfeld naar haar hoofd. De bestuurder van die truck kan mij niet zien en ik zie hem ook niet, maar ik voel die spanning van die vrouw, dus ik draai me om en stap ertussenuit. Beng!

De karretjes botsen tegen elkaar aan. Als ik haar haar energie niet had gevoeld dan was ik dood geweest. Dit heeft mijn leven gered.

Als mijn ouders allebei thuis zijn maken ze vaak ruzie. Met de muziek maak ik intussen grote vorderingen. Het drummen is mijn uitlaatklep. Dan vergeet ik de ruzies thuis en kan ik niks horen. Ik ben twaalf jaar en mag nu meespelen met de drumband van mijn vader. We gaan optreden op het carnaval van Nice. Een hele week lang mag ik mee. Het is fantastisch. Daarna volgen nog vele weekenden met bloemencorso's in Aken, Antwerpen en andere steden. Heerlijk, elke dag is een avontuur, wat een leven.

Ik ben nu zestien jaar en speel in de band Jazzinside. Met Peter van Koppen mag ik altijd meerijden in de auto. Dat is een hele aardige man. Hij is blij dat hij met mij en bassist Marc Giordano mee kan spelen, want wij zijn inmiddels zo goed met spelen dat we het niveau van Jazzinside al zijn ontstegen.

### *Conservatorium*

Ik zit op het conservatorium en speel piano, drums en vibrafoon. Spelen doe ik liever dan luisteren. Ik ga mij door mijn nieuwe conservatoriumvrienden steeds meer voor jazz interesseren. Met name mijn vriend Jan Reinen is erg enthousiast en neemt bandjes voor me op. Dan zegt hij: 'Moet je dit eens luisteren.' We oefenen nu iedere zaterdag met mijn vriend Jan (piano) en zijn vader (trompet) in de muziekschool in Den Haag en 's avonds hebben we dan een jazz-optreden bij Millers. Het zijn leerzame tijden. Op het conservatorium heb ik een aantal hele goede docenten. Een van die docenten is Ack van Rooyen. Hij speelt flügelhorn en altijd goed. Je kan hem om drie uur 's nachts uit bed bellen met de vraag hoe je ook alweer een bepaald liedje het best kan spelen en dan kan hij precies voordoen hoe iets moet klinken. Daar heb ik veel bewondering voor.

Zelf doe ik veel optredens en dat kan mij soms flink frustreren. Van de vijf keer dat ik speel klinkt het voor mijn gevoel vier keer nergens naar en de vijfde keer heb ik vleugels.

Maar die andere vier keer voel ik me verschrikkelijk slecht. Na een slechte avond komen bandleden naar me toe: 'Goed gespeeld, Danny, echt een topavond.' Dan mompelt ik maar wat en denk: 'Volgens mij ben je doof of je lult uit je nek.' Het verandert niets. Maar waar dat dan aan ligt? Ik kan mijn vinger er niet op leggen. Ik blijf er wel over nadenken en op een bepaald moment besluit ik het gewoon in de les te vragen aan Ack. In de les wacht ik op een geschikt moment en vraag: 'Ack, je bent een goede docent en wat je speelt is altijd goed. Maar als ik optreed is het vier van de vijf keer slecht en de vijfde keer heb ik vleugels, hoe zit dat?' Er valt een stilte in het klaslokaal. Ack van Rooyen zegt een halve minuut niks en staart nu zelfs naar het plafond. Dan zegt hij ineens: 'Muziek zit in de lucht, je hoeft het alleen maar in te ademen.' Iedereen is onder de indruk. Dit was het antwoord dat ik zocht, misschien maak ik het allemaal te moeilijk voor mezelf.

Vanaf dat moment merk ik dat mijn eigen spel verbetert. Niet alleen in mijn spel ga ik hard vooruit, in mijn hele leven gaat de zon wat meer schijnen. Ik ben inmiddels ook verhuisd naar het HTO-gebouw op de Rijswijkseweg. Dat is een creatieve omgeving voor mij. In dat huis wonen ook een aantal ballerina's. Ik heb grote bewondering voor het keurslijf waarin deze jonge meiden vrijwillig zitten. Meestal zijn ze al vanaf het moment dat ze kunnen lopen aan het trainen. Wat een mooie afgetrainde vrouwen zie ik daar voorbijkomen. De ene nog mooier dan de andere. En omdat ik er zelf ook goed uitzie heb ik een aantrekkingskracht op deze ballerina's. Ik hou ervan om mijn lijf te trainen, me lekker te voelen en ik zie er altijd hip uit. Ook bij mijn optredens heb ik altijd al snel de aandacht.

Op een dag ben ik weer eens met Jan en z'n vader aan het oefenen in de muziekschool. Als wij daar bezig zijn worden er tegelijkertijd nog meer lessen gegeven. Ik zie een hele knappe meid die daar vioolles volgt. En omdat ze eerder klaar is dan wij komt ze altijd nog even bij ons kijken. Dan praat ze ook altijd even met mij. Haar naam is Nurlaila Karim, ze is twee jaar jonger dan ik. Volgens mij heeft ze een oogje op me. Ik ken haar nog van vroeger.

Ze woonde in dezelfde buurt. Elke week komt ze nu naar ons kijken. Ik laat duidelijk merken dat ik haar knap vind en van het één komt het ander. Ze wordt mijn vriendin. Het is allemaal nog heel onschuldig. We zoenen vaak en we praten veel over muziek. Ze kan heel mooi zingen, maar ze is daar onzeker over. Ik probeer haar te stimuleren en zij zingt soms met heel veel liefde een liedje voor me, dat ze zelf heeft geschreven: *Like a flower in the wind*.

### ***Aan de drugs***

*Een gedragspatroon wordt geboren in een gedachte. Als een gedachte vele malen wordt herhaald, dan begint men over het onderwerp te praten. Als men er vaak over praat, gaat men over tot handeling. Als men deze handeling regelmatig herhaalt, wordt het een gewoonte. Als men een gewoonte lang genoeg heeft, wordt deze gewoonte een gedragspatroon.*

Een goede vriend en bandlid van mij komt op een avond naar mij toe in de pauze. Hij zegt tegen mij: ‘Moet je dit eens proberen?’ Het is coke. Ik snuif de coke op en ik voel me de rest van de avond fantastisch. Ik word er lekker rustig van. Heerlijk! Vanaf dat moment is het vaste prik, een snuifje coke voor elk optreden.

### ***La Yerba Buena Jass bande***

Vanaf mijn eenentwintigste speel ik in La Yerba Buena Jass Bande. Met die band hebben we ongeveer tweehonderd optredens per jaar in het buitenland. Onze muziek lijkt veel op de muziek van de Swing College Band, maar wij spelen beter en een veel uitgebreider repertoire. Officieel zijn we de tweede band in deze muziekstijl van Nederland. Wij spelen op alle grote festivals door heel Europa.

Tussen de optredens door woon ik anti-kraak in een oude ambassade vlakbij de Denneweg. Ik ben dan meestal een week in de maand thuis en dan weer drie weken in het buitenland.

Onlangs ben ik uit de band gezet vanwege een ruzie over een paar vrouwen. Doodzonde. We hebben vijf succesvolle jaren gehad. In het begin vind ik het jammer dat ik uit de band ben, maar nu heb ik er wel vrede mee. De muziek waar we ons geld mee verdienden kon mij eerlijk gezegd al langere tijd niet meer boeien.

We hadden er wel succes mee, maar ik beleefde er geen plezier meer aan. Ik zag er geen uitdaging meer in. Al mijn bandleden zaten zwaar aan de drugs en ik voelde me daardoor alleen maar heel eenzaam.

Het was een leeg bestaan.

Ik ben alweer een tijdje uit de band en ik heb besloten om even helemaal te stoppen met drummen. Aan mijn talent ligt het niet, dat weet ik. Als ik mij goed voel, kan ik alles. Maar nu ik me zo slecht voel, heb ik er gewoon geen zin in. Ik gebruik veel drugs en moet daarvoor aan geld zien te komen.

### ***Second home***

Coke is niet goedkoop en, hoewel ik een handige jongen ben, zijn mijn inkomsten niet genoeg om mijn drugsgebruik te bekostigen. Zodoende kom ik in criminele sferen. Soms word ik gepakt en moet ik voorkomen. De straffen vallen meestal mee. Maar onlangs heb ik een jaar gevangenisstraf gekregen. Gelukkig weet ik dit handig om te zetten naar een straf in een half open kamp in Heerhugowaard. Daar leer ik Jeen kennen. Ik heb al heel snel door dat die gozer minstens net zo goed kan lullen als ik. Hij zit vast omdat hij ergens in een café in het plafond heeft geschoten. Vlakbij Haarlem heeft hij een villa en als we een weekend naar huis mogen, slaap ik bij hem. Als we vrij komen trek ik zelfs bij hem in.

Jeen steekt zijn bewondering voor mijn liedjes niet onder stoelen of banken en hij komt zelfs op het idee om die liedjes te gaan verkopen. We hebben veel gedaan samen. Wij zetten samen een heel toneelstuk in elkaar. Dan maken we een afspraak met een bekende artiest en gaan we vervolgens met z'n drieën; een fiscalist, Jeen en ik (de artiest) op pad en proberen voor veel geld mijn liedjes te slijten. Daar komen we heel ver mee. We zijn bijvoorbeeld bij de manager van Guus Meeuwis geweest. Ik laat mijn liedje Hete Luchtballon horen en die manager wordt helemaal gek. Hij springt boven op tafel en blijft maar herhalen: 'Dit is top, dit is top!'

*Als het kon vloog ik in een hete luchtballon  
Naar de blauwe horizon  
Mijn dromen achterna  
Als het kon vloog ik dan de hele wereld rond  
Nooit een voet meer aan de grond  
Ik weet niet waar ik ga  
Mijn dromen achterna  
Bleef maar vliegen in de lucht  
En er was geen weg meer terug  
Heel mijn leven bleef ik zweven  
Over land en over zee  
En een biertje nam ik mee  
Zeg wie gaat er met mij mee*

Alle stoplichten staan voor ons op groen. We gaan knallen, hebben een goed verhaal en de liedjes zijn goed. We maken een plan om onze eigen Hitfactory te beginnen in het centrum van Haarlem. Voor 35 euro kan je eigen nummers insturen. We hebben een jongen in dienst, die handig is met computers. Door zijn inspanningen krijgen we op Google steeds meer hits op de liedjes van ons bedrijf. Dat is ook een beetje sjoemelen en we krijgen steeds meer lui die bij ons willen adverteren. Dat gaat al snel niet meer over honderden maar over duizenden euro's. Dus wij gaan steeds meer uit eten, naar de sauna, rijden in dikke auto's en leven in grote luxe. Alles lijkt te kunnen, maar het geld houdt Jeen altijd in zijn eigen zak.

Uiteindelijk krijg ik door dat hij alleen zelf van mijn liedjes wil profiteren. Hij probeert mij op te lichten en is niet bereid met mij te delen. Dus daar ben ik mee gestopt. Een gemiste kans, want het had echt een groot succes kunnen worden. Hij kan het goed organiseren en goed lullen en ik ben creatief heel goed. Ik woon nog steeds bij Jeen in huis, dus daar moet snel verandering in komen. We hebben alleen nog maar ruzie over mijn liedjes en geld. Ik ben er helemaal klaar mee. For the time being trek ik mij terug in z'n tuinhuisje. Onze samenwerking houdt op en ik zoek een plek waar ik naartoe kan verhuizen.



## HOOFDSTUK 2

# Donkere wolken

Ik neem graag risico's en denk nooit lang na. Voorzichtigheid komt in mijn woordenboek niet voor. Het is erop of eronder, daar zit niets tussen. Het stoplicht is groen of het is zwart. Als ik nu iets nodig heb wil ik het nu hebben en niet morgen. De laatste tijd breng ik ongeveer de helft van mijn leven in de gevangenis door. Ik heb inmiddels een enorm crimineel verleden opgebouwd en zit bijna net zo veel vast als dat ik buiten ben. Drie maanden hier, een maandje daar. Ik heb geen strafblad maar een strafboek!

Ik doe veel snelkraken. Een auto pikken, ergens naar binnen knallen en een paar minuten gratis winkelen, dat is mijn ding! Met een paar minuten rij ik met een auto weg. Het mooiste vind ik als ik dan achtervolgd word door twaalf man politie en dan weggomen, kicken gewoon! Geen computerspel. In het echte leven dus. Maar je wordt ook wel eens gepakt. Waarom doe ik het dan? Ik ben bekend met het risico: Als ik een auto pik of een snelkraak zet, kan ik daar ongeveer een maand gevangenisstraf voor krijgen. Dat is wel aanvaardbaar voor mij. Dus snelkraak, prima!

Sinds 2003 heb ik geen contact meer met mijn moeder. Zij wil dat wel, maar ik heb ik er geen zin meer in. Zij heeft geen vertrouwen meer in wie ik ben en in wat ik doe en probeert altijd de situatie naar haar hand te zetten.